

Húsvét 6. Vasárnap (Anyák napja)

Bevezetés

Szűz Mária hónapjának első vasárnapjához érkeztünk. Isten a Szűz-anyában, Szent Fia szülőjének személyében, az anyai hivatást a legmagasabb piedesztálra emelte azért, hogy Jézus, a Második Isteni Személy „édesanyától” született!

Május első vasárnapja pedig Mária, a Szépszeretet anyja révén, az édesanyáké. Valóban? Talán egyeseket bántó, de mégis megkérdezem: Gondolunk mi ezen a napon az élő vagy elhunyt édesanyára? És hogyan? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy csak ritkán gondolunk, édesanyánkra! Uram irgalmazz!

Urunk Bocsásd meg, hogy az életalkonyán járó, s beteg édesanyánkat csak ritkán látogatjuk? Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy elhunyt édesanyánk sírját csak ritkán keressük fel. Uram irgalmazz!

Evangelium után

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom én nektek, amint a világ adja nektek. Ne nyugtalankodjék szívetek, és ne csüggedjen.”

A népszámlálási adatok tudomásul vétele után, sokunkban keletkezett békétlenség, nyugtalanság és csüggedés. És most Jézus azt mondja, ne nyugtalankodjék szívetek, békét adok nektek. És ennek a megte-

remtődésének egyik eszköze, az anyák napjának szép megünneplése.

Költői szavakat idézve: „Most felhők nyitnak nékik rózsát: évezredek állnak őrseget, és ők, az anyák tartják kezükben a világot. Aki teremtetett, maga is teremtő lett az anyaság által, állapíthatjuk meg minden édesanyáról. – „Értékes termés”, éneklirőlük a költő, de védőlombok is ők az életben, úgy, mint a középkori festményeken Mária égszínű palástja. Kívánjuk ma, hogy legyenek az anyák palást; - meg ne dermedjen a világ szíve. Legyenek gyöngéd simogatás; - meg ne kérge-sedjék az emberiség lelke, és legyenek tovább sugárzó jóság; - hogy a hálás gyermekek visszasimogassák majd őket öreg korukban.

Nem akarok ünneprontó lenni, de sajnos napjainkban egyre kevesebben vannak az édesanyákat időkorukban visszasimogató gyermekek.

Tudjuk, hogy egyre kevesebb a több gyermeket vállaló nő ma Magyar földön! Egyre kevesebb a több gyermeket nevelő szülő! Egyre kevesebb a több gyermekes család!

Nemzeti tragédiánk egyik okaként szokták emlegetni, hogy testvértelen népként élünk itt Európa közepén... Én újkori tragédiánk okát sokkalta inkább abban látom, hogy gyermekeink testvér, ill. testvérek nélkül nőnek fel.

Mily szerencsésnek mondhatom magam, hiszen nyolc gyermekes családukban nekem voltak bátyáim, volt nővérem, van húgom, voltak és vannak öcsém. Áldott legyen ezért az Úr, s áldottak haló poraikban is jó

szüleim. Áldottak, hogy nem távolítottak el az anyaméhből bennünket, engedtek megszületni bennünket, s felneveltek bennünket, s meg tanultuk egymást szeretni, tisztelni és segíteni, és egyek tudtunk lenni örömeinkben és bánatainkban.

Ma nemzeti tragédiánk oka nemcsak az, hogy testvér nélküliek vagyunk és testvér nélküliek a ma megszületettek, hanem az, hogy gyermektelenek a házasságok, főleg gyermektelenek az egyre jobban terjedőben lévő élettársi kapcsolatok.

Népünk lassan önmaga reprodukciójára sem képes. Ma már a Trianonban hazánkból magyarként meghagyott, őseink véreivel öntözött kicsinyke földdarabot sem tudja belakni, benépesíteni népünk.

Beteg az a társadalom, amelynek biológiai életerege napról-napra gyengül. Ha a családok nem töreksenek a kellő számú utód létrehozására, akkor valósággá válhat Vörösmarty víziója: „Vagy jöni fog, ha jöni kell, a nagyszerű halál...” De egy nemzet, egy elöregedő nemzet halála nem lehet nagyszerű, hanem végzetes...

Megfordítható-e ez a hosszú évek, évtizedek óta tartó folyamat? – Én hiszem, hogy igen!

Elődeink által misszionált területet felkeresve, jutott tudomásomra, hogy az utóbbi évek alatt már kétszáz millióval nőtt e nép lakossága egy milliárd kétszázmillióról, egy milliárd négyszázmillióra, annak ellenére, hogy törvény tiltja az egy gyermeknél többnek a vállalását. És mégis, nemcsak évezredes kultúrájához való ragaszkodása, hanem hihe-

tetlen gyorsan növekvő technikája miatt lett a világ egyik legerősebb népe.

Vannak tehát megállítható, sőt visszafordítható biológiai folyamatok. S hitem szerint lesz ilyen folyamat hazánkban is.

Jól tudjuk viszont azt is, hogy nem máról-holnapra! Ehhez a legjobb erőknél az összefogására van szükség! Ehhez sok mindent másképp kellene tennünk, mint ahogy eddig tettünk. Sok egyéb mellett, az anyaságot kell jobban megbecsülni! S nemcsak egy nap kell szép szavakat mondani róluk, hanem az év minden napján! S nem terhesnek mondani a gyermeket váró nőt, hanem áldott állapotúnak. Áldás, akit méhükben hordoznak, és áldottak a család, s a nemzet számára az Isten áldását hordozók!

És ehhez elsősorban a közvéleményt kellene átformálni. A tömegtájékoztató eszközöknek a segítségével, amelyeknek ma van a világnapja, mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy újra gyermek és családszerető legyen a közvélemény. Mert magasztos szent hivatás volt és marad, örökre az anyai hivatás. Főleg, ha úgy nevelik gyermekeiket, mint a Szűzanya az ő Magzatát! És növekednek korban, kedvességben és bölcsességben, Isten és az emberek előtti!

Minden életet továbbadó, minden gyermeket szépre és jóra, hitre és szeretetre nevelt vagy nevelő édesanyának, adassék tisztelet, hála és szeretet most és mindörökre.

Ámen

F. F.